

En ze
leefden
nog
altijd

En ze
leefden
nog
altijd

Elisabeth Lucie Baeten

P E L C K M A N S

met illustraties van Flore Deman

Assepoester

Leesvoorbeeld

Assepoester is zo ontzettend lief en zoet,
dat iedereen die ze kent
(of die nu slecht is of goed)
alles wat ie wil, echt eender wat aan haar mag vragen.
En dan doet ze dat meteen, zonder te klagen.

Ze heeft de mooiste glimlach en is altijd positief.
Wie haar ontmoet, zegt meteen:
'Oh, wat ben jij *lief!*'

Haar ouders, vrienden, buren en juf:
ze staat altijd voor hen klaar.
Dat klinkt geweldig, zeg je?
Nou, wacht dan maar.

Telkens opnieuw begint Assepoester haar dag
met bed opmaken, pyjama vouwen, tandenpoetsen
- mét een lach.

Als papa vraagt de tafel af te ruimen,
dan zegt ze lief 'ja'.
Wanneer thuis de deurbel klinkt,
springt ze op en roept: 'Ik ga!'

Ze houdt haar kamer net en schoon
en wast zelf haar vuile kleren.
Haar broer mag spelen met wat hij maar wil,
zelfs met haar knuffelberen.

Schilderen doet ze niet, want als ze morst
stelt ze haar ouders misschien teleur.

Tekenen doet ze in stilte en nauwkeurig,
met enkel binnen de lijntjes kleur.

Na een lange dag komt Assepoester met kleine oogjes thuis.
Mama omhelst haar en vraagt: 'Hoe was het op school, mijn lieve pluis?'
'Iedereen was blij,' zegt ze, 'omdat ik zo goed hielp in de klas.'
'Maar liefje,' zegt mama, 'ik wil weten wat *jij* fijn vond,
hoe *JOUW* dag was.'

'Oma geeft mij knuffels als ik
braaf ben, keurig en beleefd.
Juf straalt wanneer ze mij
weer de hoogste punten geeft.
Papa zegt dat hij mijn gezicht
het mooiste vindt als ik lach
en jij vertelt me hoe trots je bent
dat ik zo flink ben, elke dag.
Wat ik zelf fijn vind,
weet ik eigenlijk niet zo goed,
maar ik maak anderen blij
en dat is toch wat ertoe doet?'

